

USNESENÍ

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 16. 8. 2023 v trestní věci **obžalovaného** [REDAKCE], **narozeného** [REDAKCE], vedené pro zločin loupeže podle § 173 odst. 1 tr. zákoníku a další, o odvolání obžalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 26. 4. 2023, č.j. 38 T 163/2022-347,

takto:

Odvolání obžalovaného se podle § 256 tr. řádu zamítá.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 26. 4. 2023, č.j. 38 T 163/2022-347, bylo rozhodnuto následovně:

Obžalovaný

[REDAKCE] narozený [REDAKCE] v [REDAKCE], [REDAKCE], trvale bytem [REDAKCE], adresa pro účely doručování [REDAKCE],

je vinen, že

dne 2. 3. 2022 v době mezi 18.00 a 19.00 v [REDAKCE] ve [REDAKCE] patře panelového domu na adrese [REDAKCE], v úmyslu zmocnit se cizí věci, zazvonil u vstupních dveří bytu číslo [REDAKCE], ve kterém bydlí poškozený [REDAKCE], narozený [REDAKCE], kdy poté, co uvedené vstupní dveře [REDAKCE] otevřel, jej se slovy, že chce [REDAKCE] peníze, udeřil rukou sevřenou v pěst do oblasti pravé tváře, rtu a nosu, až [REDAKCE] upadl na zem do chodby bytu, kde se udeřil hlavou, nato bez jeho svolení do bytu vstoupil, zavřel a zamkl za sebou vstupní dveře, přičemž v době, kdy ještě [REDAKCE] ležel na zemi, si sáhl pravou rukou do levé vnitřní kapsy bundy a řekl [REDAKCE] "ty chcípáku, jestli mi nedáš peníze, tak tě zastřelím, dej mi ty [REDAKCE] peníze" a požadoval finanční částku, kterou měl údajně [REDAKCE] [REDAKCE] č. [REDAKCE], narozená [REDAKCE] ve výši 35 000 Kč odcizit [REDAKCE], narozenému [REDAKCE], [REDAKCE] následně ze země vstal a šel před [REDAKCE] až do obývacího pokoje, kde [REDAKCE] vzal mobilní telefon [REDAKCE], který držel v ruce a prohlédával byt otevřením zásuvek za účelem nalezení finanční hotovosti, požadoval po poškozeném, aby zavolal [REDAKCE] a sdělil jí, aby přišla do bytu, což [REDAKCE] učinil, když tato nepřišla, ač na ní v bytě čekal, následně ve 22.00 hodin byt opustil, čímž poškozenému [REDAKCE] způsobil zranění pravé tváře a horního rtu,

tedy

- jednak proti jinému užil násilí a pobuřičky bezprostředního násilí v úmyslu zmocnit se cizí věci,

- jednak neoprávněně vnikl do obydlí jiného a při činu užil násilí,

čímž spáchal

- **jednak zvláště závažný zločin loupeže podle § 173 odst. 1 trestního zákoníku,**

- **jednak přečin porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku**

a odsuzuje se

za shora uvedený zvláště závažný zločin loupeže podle § 173 odst. 1 trestního zákoníku a za shora uvedený přečin porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku a dále za sbíhající se pokračující přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, přečin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku a přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 tr. zákoníku, jimiž byl uznán vinným trestním příkazem Okresního soudu v Českém Krumlově ze dne 21. 2. 2023, č.j. [REDAKCE], který byl obžalovanému doručen dne 28. 3. 2023 a nabyl právní moci dne 6. 4. 2023,

§ 173 odst. 1 tr. zákoníku, za užití § 43 odst. 2 tr. zákoníku k souhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 34 (třiceti čtyři) měsíců.

Shodu s prvopisem potvrzuje Květa Zdrhová

Podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku se obžalovaný pro výkon uloženého trestu zařazuje **do věznice s ostrahou**.

Podle § 73 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku se obžalovanému ukládá **trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všech druhů na dobu 20 (dvaceti) měsíců**.

Podle § 43 odst. 2 věta druhá tr. zákoníku se **ruší** výrok o trestu z trestního příkazu Okresního soudu v Českém Krumlově ze dne 21. 2. 2023, č.j. [REDAKCE], který nabyl právní moci dne 6. 4. 2023, jakož i všechna další rozhodnutí, na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, ke níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonné lhůtě odvolání obžalovaný [REDAKCE]. Prostřednictvím svého obhájce namítl, že soud prvního stupně se správně nevypořádal se všemi důkazy a okolnostmi případu a důkazy hodnotil výlučně v jeho neprospěch, v rozporu se zásadou in dubio pro reo. Ve vztahu k poškozenému bylo zjištěno, že byl v minulosti vícekrát trestán, užívá pervitin a pohybuje se na okraji společnosti. Bylo prokázáno, že trpí [REDAKCE], [REDAKCE], které by neodrážely realitu, jsou potencovány právě užíváním pervitinu. Nálezací soud uzavřel, že nebylo prokázáno, že by poškozený byl v době incidentu pod vlivem drog. Měl však učinit závěr, že taková okolnost není vyloučena, když svědci potvrdili, že několik dnů před incidentem poškozený opakovaně pervitin užíval, a to nikoli v zanedbatelném množství. Soud proto měl doplnit dokazování znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie. Prožívání incidentu poškozeným může být od počátku zkresleno bludy, nelze vyloučit, že poškozený byl a je přesvědčen, že byl napaden, a to kvůli tomu, aby vydal peníze, které patřily svědku [REDAKCE]. Ze stejného důvodu pak mohl referovat i dalším osobám. Bez dalšího pak nelze vyloučit obhajobu obžalovaného, kterou podpořily svědecké výpovědi svědků [REDAKCE] a [REDAKCE]. Okresní soud podle obžalovaného nedůvodně označuje tyto výpovědi za nevěrohodné. Rozpory ve výpovědi [REDAKCE] mohly být dány i nervozitou, případně konfrontací s rozdílnými tvrzeními poškozeného a obžalovaného. Ani záznamy telekomunikačního provozu neprokazují, co se skutečně v bytě poškozeného odehrálo. Je z nich zřejmé, že obžalovaný skutečně chtěl zjistit, zda [REDAKCE] poškozený nebo [REDAKCE] neodcizili peníze, neprokazuje se z nich loupež ani jiná trestná činnost obžalovaného. Obžalovaný je toho názoru, že závěr o jeho vině nemůže obstát, neboť žalovaný skutek se způsobem popsáním v rozsudku nestal. Nepovažuje navíc za správnou ani užitou právní kvalifikaci. I pokud by soud dospěl k závěru, že obžalovaný konal násilně nebo výhrůžně vůči poškozenému s tím, aby tento vydal peníze odcizené předtím [REDAKCE], měl by být skutek kvalifikován podle ustanovení § 175 odst. 1 tr. zákoníku, neboť kvalifikační moment pro loupež nebyl naplněn nebo bez zbytku prokázán. Podle názoru obžalovaného je nepřiměřeně přísný i uložený souhrnný nepodmíněný trest odnětí svobody a není dostatečně odůvodněn. I pokud by výrok o vině zůstal nedotčen, měl by být ukládán trest nespojený s jeho přímým výkonem, tedy trest podmíněný. V závěru odvolání obžalovaný navrhl, aby napadený rozsudek byl zrušen a věc vrácena okresnímu soudu k dalšímu řízení a novému rozhodnutí, případně bylo odvolacím soudem rozhodnuto o zproštění obžalovaného, eventuálně o zmírnění právní kvalifikace a uložení mírnějšího trestu.
3. Podle § 254 odst. 1 tr. řádu, *nezamítne-li nebo neodmítne-li odvolací soud odvolání podle § 253 tr. řádu, přezkoumá zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, odvolací soud přiblíží, jen pokud mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání. Podle § 254 odst. 2 tr. řádu, mají-li však vytýkané vady svůj původ v jiném výroku než v tom, proti němuž bylo podáno odvolání, přezkoumá odvolací soud i správnost takového výroku, na který v odvolání napadený výrok navazuje, jestliže oprávněná osoba proti němu mohla podat odvolání. Podle § 254 odst. 3 tr. řádu, jestliže oprávněná osoba podá odvolání proti výroku o vině, přezkoumá odvolací soud v návaznosti na vytýkané vady vždy i výrok o trestu, jakož i další výroky, které mají ve výroku o vině svůj podklad, bez ohledu na to, zda bylo i proti těmto výrokům podáno odvolání.*

Shodu s prvopisem potvrzuje Květa Zdrhová

4. Ve smyslu shora citovaných zákonných ustanovení přezkoumal odvolací soud zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, přezkoumal rovněž správnost postupu řízení, jež tomuto rozsudku předcházelo, to vše především z hlediska vad vytykánych v podaném odvolání. Poté dospěl k následujícím závěrům.
5. Především je třeba konstatovat, že řízení předcházející napadenému rozsudku netrpělo vadami, pro které by odsuzující rozsudek nemohl bez dalšího obstát. Nebyla porušena ustanovení zákona, jimiž má být zabezpečeno řádné objasnění věci či právo obhajoby obžalovaného. Okresní soud při hlavním líčení provedl v souladu s procesními předpisy veškeré důkazy opatřené již v přípravném řízení, přičemž navíc vyhověl i návrhu obhajoby a přibral ke zkoumání duševního stavu poškozeného znalce z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie. V souhrnu lze konstatovat, že provedeným dokazováním byl vytvořen dostatečný podklad pro objektivní rozhodnutí o podané obžalobě, pro řádné hodnocení důkazů. Ani odvolací soud neshledal potřebu dokazování doplňovat a ztotožnil se se závěrem nalézacího soudu, že obhajobou navrhané doplnění dokazování znaleckým toxikologickým posudkem je s ohledem na obsah všech ve věci provedených důkazů nadbytečné, jak bude ještě rozvedeno následovně.
6. Okresní soud postupoval v souladu se zákonem i při hodnocení provedených důkazů. Jím učiněné závěry mají podklad v obsahu provedených důkazů a odpovídají zásadě volného hodnocení důkazů ve smyslu § 2 odst. 6 tr. řádu. Okresní soud své rozhodnutí i dostatečně podrobně zdůvodnil, zpracované odůvodnění splňuje náležitosti vyplývající z ustanovení § 125 odst. 1 tr. řádu. Odvolací soud se s argumentací nalézacího soudu ve všech zásadních směrech ztotožnil a z toho důvodu na odůvodnění napadeného rozsudku v podrobnostech odkazuje.
7. Odvolání obžalovaného je prakticky polemikou se závěry nalézacího soudu, které učinil při hodnocení všech ve věci provedených důkazů, a to s tím názorem, že provedenými důkazy nebyla vyvrácena obhajoba obžalovaného o okolnostech, za kterých vstoupil do bytu poškozeného a tohoto fyzicky napadl. Jak uvedl již okresní soud, tak v tomto směru byly k dispozici dvě odlišné verze, na straně jedné výpověď poškozeného ██████████ a na straně druhé obhajoba obžalovaného ██████████. Obecně je třeba zdůraznit, že posuzování věrohodnosti vypovídajících osob je věcí především nalézacího soudu, jenž jako soud prvního stupně při hlavním líčení jednotlivé osoby osobně vyslyší a má na podkladě zásady bezprostřednosti a ústnosti vytvořené nejlepší předpoklady pro posouzení, zda vyslychaná osoba vypovídá pravdivě v souladu s realitou, či právě naopak.
8. Okresní soud poměrně podrobně rozvedl skutečnosti, na základě nichž shledal výpověď poškozeného za věrohodný podklad pro rozhodnutí o vině, poukázal i na skutečnosti, na základě kterých neuvěřil obhajobě obžalovaného. Nelogičnost obhajoby obžalovaného spočívá již v tvrzení, že byl do bytu poškozeného pozván za účelem řešení peněz odcizených v předchozí době svědku ██████████. Ze žádného důkazu není najisto postaveno, že to byl právě poškozený, jenž ██████████ peníze odcizil, poškozený takovouto skutečností od počátku odmítá, takže je i nereálné, aby byl ochoten jednat s další osobou o jejich vrácení. Navíc ani není důvod zpochybňovat tvrzení poškozeného, že obžalovaného ██████████ vůbec do bytu nezval, neboť tohoto ani z předchozího období neznal. Je tak na místě závěr, že obžalovaný byl ██████████ informován o ztrátě peněz v bytě poškozeného a aniž by byl k tomu někým vyzván, rozhodl se sám ve věci jednat a navštívit poškozeného.
9. Obhajoba obžalovaného není podporována ani dalšími ve věci provedenými důkazy. Okresní soud zcela správně vyhodnotil jako nevěrohodnou výpověď svědka ██████████. Pokud tento vypověděl o celé události vztahující se ke vstupu obžalovaného do bytu poškozeného shodně

s obžalovaným, tak okresní soud důvodně poukázal na obsah kamerového záznamu pořízeného z domu, kde poškozený bydlí, a rovněž na výpověď svědka [REDAKCE]. Z těchto důkazů je zřejmé, že svědek [REDAKCE] se v kritickém okamžiku nemohl nacházet v takové blízkosti bytu poškozeného, aby mohl popsat, co se v souvislosti se vstupem obžalovaného do bytu odehrálo. Svědkyně [REDAKCE] sice uvedla, že poškozený se před ní vyjádřil tak, že obžalovaného do bytu pozval, ale pokud byla konfrontována se svou původní výpovědí z přípravného řízení, tak rovněž připustila, že poškozený i jí popsal původně okolnosti vstupu obžalovaného do bytu shodně se svou svědeckou výpovědí učiněnou v rámci trestního řízení.

10. Okresní soud důvodně založil své rozhodnutí o vině obžalovaného na výpovědi poškozeného [REDAKCE]. Přestože není pochybností o tom, že poškozený [REDAKCE] a znaleckým posudkem bylo diagnostikováno, že [REDAKCE], tak není důvod pochybovat o tom, že jeho onemocnění bylo v předmětné době stabilizováno a nebyly skutečně zjištěny žádné skutečnosti, které by zpochybňovaly jeho schopnosti v kritické době vnímat proběhlé události a o těchto referovat v souladu s realitou. Je nutno konstatovat, že poškozený od samého počátku popsal okolnosti vstupu obžalovaného do jeho bytu naprosto shodným způsobem. Ihned následujícího dne učinil oznámení na příslušné součásti policie, následně byl 19. 7. 2022 procesně vyslechnut a posléze vypovídal při hlavním líčení dne 9. 11. 2022. Ve všech podstatných směrech vypovídal shodně, spontánně popsal, že ihned poté, co otevřel dveře od svého bytu, dostal od obžalovaného ránu pěstí, přičemž obžalovaný své jednání doprovázel tím, že se domáhal, aby mu poškozený vydal [REDAKCE] peníze. Svě jednání doprovázel i pohrůžkou zastřelením. Shodně popsal i události, které následovaly po vstupu obžalovaného, příp. dalších osob do bytu. Poškozený nijak svou výpověď ani nedramatizoval, své tehdejší příkoří nikterak nezveličoval, neuvedl, že by vůči němu byly použity další fyzické útoky. Není důvod ani spekulovat o tom, že by krivou svědeckou výpovědí či přímým obviněním obžalovaného chtěl dosáhnout určitého prospěchu, sám ani nevyhledal lékařské ošetření, neuplatnil ani nárok na náhradu škody.
11. Výpověď poškozeného je v souladu i s dalšími ve věci provedenými důkazy. Pořízená fotodokumentace potvrzuje, že byl udeřen do obličeje způsobem, jak popsal a rovněž pořízené záznamy o telekomunikačním provozu, které byly zajišťovány v trestní věci svědka [REDAKCE], potvrzují tehdejší komunikaci mezi poškozeným a [REDAKCE], stejně tak mezi obžalovaným a [REDAKCE], která je v souladu s popisem, který ve věci podal poškozený. Ani odvolací soud nemá žádné důvodné pochybnosti o tom, že poškozený popisuje celou událost pravdivým způsobem. Právě s ohledem na jednotný popis ze strany poškozeného v průběhu celého vedeného řízení, nevznikají skutečně pochybnosti o tom, že by výpověď poškozeného byla ovlivněna [REDAKCE]. Z tohoto pohledu se skutečně jeví zcela nadbytečné další dokazování, jehož se domáhá obhajoba. Objektivně nebyl zajištěn žádný důkaz, který by svědčil o tom, že poškozený byl v kritické době pod vlivem drogy v takové intenzitě, aby tím byla ovlivněna jeho svědecká výpověď. Jde prakticky pouze o spekulace, že poškozený v předchozím období užíval pervitin od svědka [REDAKCE], čímž by mohl být ovlivněn jeho duševní stav. V takovém případě podle názoru odvolacího soudu by však poškozený těžko byl schopen takové spontánní výpovědi, která by v průběhu času nezaznamenala žádných podstatných změn. Odvolací soud s ohledem na shora uvedené shrnuje, že o skutkových závěrech okresního soudu nepřetrvávají důvodné pochybnosti.
12. Nutno dodat, že obžalovaný v rámci odvolacího řízení již nebyl zastupován původně zvoleným obhájcem, ale k obhajobě mu byl po vypovězení právního zastoupení ze strany původního obhájce ustanoven opatřením okresního soudu obhájce nový. Obžalovaný se před odvolacím soudem domáhal odročení veřejného zasedání s tvrzením, že věc ještě dodatečně projednával s původním obhájcem a ten jej instruoval v tom směru, aby nově zvolenému obhájci sdělil, že si u původního

obhájce může vyzvednout veškeré materiály významné pro jeho obhajobu. Odvolací soud požadavek obžalovaného neakceptoval s ohledem na skutečnost, že šlo o tvrzení naprosto nepodložené. Původní obhájce ukončil své právní zastoupení až po vyhlášení napadeného rozsudku, a to poté, co vyhotovil i odůvodnění odvolání obžalovaného. V rámci své závěrečné řeči před soudem prvního stupně a v rámci podaného odvolání podrobně rozvedl veškeré v úvahu přicházející odvolací námitky. Obžalovaný nepřišel při veřejném zasedání s žádnými novými tvrzeními, které by snad měl odvolací soud zvažovat při svém rozhodování. Bylo proto nadbytečné, aby pravomocné rozhodnutí ve věci bylo oddalováno. Nic nesignalizuje, že by původně zvolený obhájce neuvedl v rámci dosud provedených úkonů právní služby veškeré skutečnosti, které považoval z hlediska obhajoby obžalovaného za podstatné.

13. Okresní soud nepochybil ani při právním posouzení zjištěného skutkového děje. Nemohl akceptovat námitky obhajoby, že zjištěným jednáním nebyly naplněny znaky skutkové podstaty trestných činů podle § 173 odst. 1 a § 178 odst. 1, 2 tr. zákoníku. Zločinu loupeže podle § 173 odst. 1 tr. zákoníku se dopustí ten, kdo proti jinému užije násilí a pohrůžky bezprostředního násilí v úmyslu zmocnit se cizí věci. Za situace, kdy obžalovaný ihned poté, co poškozený otevřel dveře od svého bytu, udeřil poškozeného bez varování pěstí do obličeje a toto své jednání doplnil požadavkem, aby poškozený vydal ██████ peníze a dále jednal způsobem, který poškozený vnímal jako pohrůžku zastřelení, pokud peníze nevydá, přičemž následně po vstupu do bytu tento prohledával, není důvod pochybovat o tom, že šlo o jednání jednoznačně naplňující znaky zločinu loupeže podle § 173 odst. 1 tr. zákoníku. Obžalovaným použité násilí a pohrůžka bezprostředního násilí směřovaly k tomu, aby poškozený vydal předmětné peníze okamžitě, nešlo o to, že by obžalovaný poškozeného nutil násilím či pohrůžkami násilí k tomu, aby uznal pohledávku ██████ a zavázal se ji uhradit někdy v budoucnu. Pouze za takovéto posledně popsané situace by šlo o jednání naplňující znaky přečinu vydírání podle § 175 odst. 1 tr. zákoníku. Ke vstupu obžalovaného do bytu poškozeného došlo evidentně proti vůli poškozeného, ten s ohledem na rychlost počínání obžalovaného ani nemohl vyslovit jakýkoli souhlas se vstupem obžalovaného do svého bytu. Obžalovaný se na takovýto případný souhlas ani neptal. Šlo o neoprávněné vniknutí do obydlí poškozeného za současného užití násilí a obžalovaný byl právem uznán vinným i přečinem porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, 2 tr. zákoníku.
14. K pochybení v neprospěch obžalovaného nedošlo ani při rozhodování o jeho potrestání. Je naopak zřejmé, že okresní soud přihlížel ke všem skutečnostem, které mají význam pro rozhodnutí o druhu a výměře trestu. Okresní soud zcela správně ve věci ukládal souhrnný trest ve smyslu § 43 odst. 2 tr. zákoníku, neboť spáchání nyní projednávané trestné činnosti předcházelo doručení trestního příkazu Okresního soudu v Českém Krumlově ze dne 21. 2. 2023, č.j. ██████, obžalovanému, přičemž tímto trestním příkazem byl obžalovaný uznán vinným přečiny podle § 337 odst. 1 písm. a), § 146 odst. 1 a § 358 odst. 1 tr. zákoníku. Obžalovaný je tak nyní postihován celkem za 5 úmyslných trestných činů, a to v sazbě nejprísnejšího z těchto trestných činů, tedy podle § 173 odst. 1 tr. zákoníku, na který trestní zákon pamatuje trestem odnětí svobody od 2 do 10 let. Již samotná osoba obžalovaného, skutečnost, že byl v nedávné minulosti opakovaně postihován pro celou řadu úmyslných trestných činů, a to i nepodmíněnými tresty odnětí svobody, když poslední takovýto trest v trvání 4 let vykonal dne 30. 10. 2020, vylučuje ukládání jiného než nepodmíněného trestu odnětí svobody. V případě obžalovaného prakticky absentují výraznější polehčující okolnosti. Jde o pachatele, který přes poměrně přísné postihy nepodmíněnými tresty odnětí svobody se opakovaně navrácí k porušování trestního zákona. Možnosti jeho nápravy je třeba považovat již za poměrně výrazně ztížené. Pokud okresní soud uložil trest ještě prakticky v jedné osmině zákonné trestní sazby, tak takovýto postih rozhodně nelze považovat za potrestání

nepřiměřeně přísné. Pro výkon tohoto trestu byl obžalovaný v souladu s ustanovením § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou.

15. S ohledem na to, že souhrnným trestem je postihována i trestná činnost obžalovaného v souvislosti s řízením motorových vozidel a tresty uložené předchozím trestním příkazem jsou při uložení souhrnného trestu zrušeny, tak okresní soud zcela správně obžalovanému uložil i trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všech druhů na 20 měsíců, jak byl obžalovanému uložen předchozím trestním příkazem.
16. Ze všech shora uvedených důvodů muselo být odvolání obžalovaného jako nedůvodné podle § 256 tr. řádu zamítnuto.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do 2 měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud v Brně (§ 265c tr.ř., § 265e odst. 1 tr.ř.).

Dovolání mohou podat

a) nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i neprospěch obviněného,

b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.).

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 tr.ř.).

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr.ř.) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až 1) nebo § 265b odst. 2 tr.ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 1, 2 tr.ř.).

Dovolání podané v elektronické podobě musí být opatřeno uznávaným elektronickým podpisem (§ 6 odst. 1 zák. č. 297/2016 Sb.). Bez této náležitosti nejsou s elektronickým podáním spojeny žádné účinky řádného podání.

České Budějovice dne 16. 8. 2023

JUDr. Jiří Trnka, v.r.
předseda senátu